

Biblioteca "Arboroasa"

Zinaida SMOCHINĂ-ROTARU

TE-NTREB,
INIMĂ, CE AI

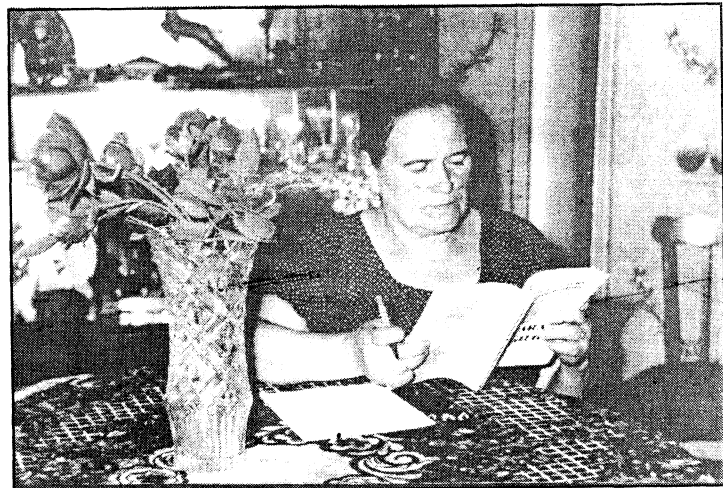
Hliboca 1999

Biblioteca "Arboroasa"

Zinaida SMOCHINĂ-ROTARU

Hliboca 1999

ADUC MULȚUMIRI CORDIALE domnilor arboroseni Dumitru COVALCIUC și Nicolae ȘAPCĂ, care și de data aceasta m-au ajutat ca cele scrise de mine să vadă lumina tiparului.

Sunt deosebit de recunoscătoare soțului meu Nicolae ROTARU, care m-a înțeles și m-a susținut ca să scot, pe cont propriu, cea de a doua plachetă de versuri.

AUTOAREA.

"Серце моє, що з тобою"

Зинаїда Смокіна-Ротару

вірші
(румунською мовою)

редактор Думітру Ковальчук

RUGI CĂTRE TATĂL DE SUS

CĂTRE TINE, DOAMNE

Către tine, Doamne,
Brațele-mi întind
Și te chem la mine,
Neîncetat plângând.
Tot necazul meu,
Doamne, Tu îl știi,
Cu a Ta priință
Poți să mă mângâi.
Mi-ai dat grea povară
Și-am slăbit de tot,
Jalea mă-mpresoară
Și necazul port...

*DĂ-MI, IISUSE,
GÂND CURAT*

Tăcerea parcă-ngână
Divină melodie,
Căci Tu aduci, Iisuse,
În suflet bucurie.
Eu îți implor căldură
În inimă mereu,
Ca să-ncălzesc aproapele
Și cu cuvântul meu.
Precum pe cer luceafărul
Lucește minunat,
Așa să-mi dai, Iisuse,
Gând bun, neântinat.

TOT MĂ ROG

Tot mă rog în glas și-n gând,
Tot mă plec pân' la pământ
În fața lui Dumnezeu
Cu tot chinul ce-l am eu.
Lacrimi fierbinți îmi curg,

Până la pământ ajung.
O, Iisuse, Domnul meu,
Tu veghează-mă mereu.
Cât putere am avut,
Ajutor nu ți-am cerut,
Dar acum îmbătrânesc,
Forțele mă părăsesc,
Cum am fost ieri, nu sunt azi, —
Nu pot duce-atât necaz:
Puterile nu mă țin,
Ca să duc atâta chin.

DOMNUL MEU CERESC

O, Iisuse, Domn Ceresc,
Numele ți-l proslăvesc
În rugă și în cântare,
La oricare sărbătoare.
Și în zilele de rând
Eu te port, Iisuse, -ngând:
Când mi-i greu și când mi-i bine,
Domnul meu, Tu ești cu mine.
Tu ferește-mă de rele,
Fii al meu ocrotitor,
Dă-mi nădejde, dă-mi putere
Și dă-mi grabnic ajutor.
Nestins e acum și nu mă opresc
Din drumul ales către Tine.

RUGĂ

Doamne, rugăciunea mi-o ascultă
Ce-o fac către Tine-n orișicare seară.
Risipește-mi chinul și durerea multă,
Și supărarea ce mi-i grea povară.
Iacrimile le beau cu paharul
Și cu ele pâinea o îmbuc.

LUMINEAZĂ-MI CALEA

Luminează-mi, Doamne, calea
Până-n cel din urmă ceas,
Ca să trec smerită, valea
Anilor ce mi-au rămas.
Dă-mi tărie și voință,
Dă-mi putere și credință,
Sprijin dă-mi în ceasul greu,
Să te proslăvesc mereu.
Mă rog neîncetat la Tine,
Să mă ierți dacă-am greșit,
Să-mi mai dai zile senine,
Domnul meu, Iisus iubit.

DE CE-MI ESTE GREU?

De ce, Doamne, -mi este greu?—
N-am făcut la nimeni rău.
De ce, Doamne, -mi dai durere?—
S-o mai țin nu am putere.
Pieptul mi-i un rug, un foc,
Inima-mi sare din loc.
N-am putere s-o opresc,
Tihna nu i-o mai gălesc.
Trec zilele câte una,
Jalea mă roade întruna:
Azi oleacă, mâine-oleacă,
Inima din piept îmi seacă.

O, IISUSE, DOMN IUBIT

O, Iisuse, Domn iubit,
Pentru mine te-ai jertfit;
Sângele Ți l-ai vărsat,
Ca să mă scoți din păcat.

Resemnată, cu suspin,
Astăzi eu la Tine vin,
Domnul meu, Iisus Hristos,
Căci sunt un om păcătos.
Eu îmi deplâng soarta mea,
Văd acum cât e de grea, —
Plâng și nu mai îndrăznesc
Îndurare să-Ți cerșesc.
Iartă-mă dar, Domnul meu,
Iartă-mi tot păcatul greu;
Iartă-mă, că Ți-am greșit, —
Fie-Ți numele slăvit!

LAUDĂ ȚIE!

Laudă Ție, Tată Ceresc!
Cuvântul pentru suflet mi-i hrană.
Pentru păcate adânc mă căiesc,
Alerg spre o viață fără prihană.
Laudă Ție, Tată Ceresc!
Răbdarea mi-ai dat, îmi dai și tăria:
Aproapele-acum fierbinte-l iubesc
Prin dragostea-aceasta

câștig veșnicia.

Laudă Ție, Tată Ceresc!
Tu focul credinței aprins-ai în mine.
Mă tot ard smerită și pe jarul
Lacrimilor seara când mă culc.
Zilele simțesc cum se scurtează,
Soarele-mi străluce, dar mai rece.
Sunt ca roua care scânteiază
Pe o floare care se cam trece.
Nu-ți întoarce, Doamne, fața
De la preasupusa roaba Ta.
Ține-mă cu bucurii în viață,
Și învață-mă pe alții a-i ierta.

ROSTIRI DIN PRAGUL DURERII*PĂSĂRICĂ DE PE RAM*

Păsărică de pe ram,
Tu nu știi ce scârbă am
Și ce jale mă apasă,
De nu pot intra în casă,
Nici ce griji mă ard în pară,
De nu pot ieși afară,
Ard în pară și scot fum,
De nu pot merge pe drum.
De-amărâtă ce sunt eu,
Lacrimile-mi curg pârâu,
De supărată ce sunt
Nici văd iarba pe pământ,
Nu văd florile-n grădină,
Îmbobocind în lumină.
Păsărică călătoare,
Cânti și te avânți spre soare,
Tu îți cânti cântecul tău,
Eu îmi plâng necazul meu.

UNDE OARE SĂ MĂ DUC?

Spune-mi, puiule de cuc,
Ce cărare s-o apuc,
Pe ce drum să mă tot duc?
Spune-mi prin a ta cântare
De ce inima mă doare
Și trăiesc cu supărare?
Spune-mi prin cântecul tău:
De ce-mi este traiul greu?
De-aș avea aripi ca tine
Aș zbura spre zări senine,
M-aș lăsa pe-un verde crâng,
Să oftez și să tot plâng,
Și să strig mai cu putere,
Ca să-mi treacă de durere.

ÎN POIANA VERDE

În poiana verde
Nimeni nu mă vede.
Pasu-mi este rar.

Suspîn de amar, —
Mi-i sufletul plin
De-amar din pelin.
Și amarul poate
A cădea pe plante;
Când vântul a bate,
L-a duce departe,
Să cadă într-o apă,
Unde boi se-adapă,
Poate că o vită
L-a lua-n copită,
Poate că n-oi plânge
Cu lacrimi de sânge.

NOROCUL

Tot am zis noroc, noroc,
Dar el nu este deloc;
Tot am zis și-am așteptat,
Norocul s-a supărat.
Nici un rău nu mi-a făcut,
Dar norocul m-a trecut,
La mine nu s-a oprit,
Nici măcar n-a-ngăduit.
Vezi, noroace, cum ești tu? —
La alții mergi, la mine — nu.
Vezi, noroace, cum ești tu? —
La mine nu zăbovești.
Norocele, de-aș putea,
Ți-aș îngrădi cărarea,
Că să nu mă ocolești,
La mine să te oprești.

NECAZUL

Cade frunza de pe nuc,
Unde oare s-o apuc,
Pe unde să rătăcesc,
Necazul să-l ocolesc?
Eu de dânsul mă feresc,
Dar în cale-l întâlnesc.
Tot porni-m-aș și m-aș duce,
Dar necazul mă ajunge.

Urc un deal, cobor o vale,
Dar necazu-mi iese-n cale.
Mă-mpresoară și mă-ntreabă
Dacă-aș fi un om de treabă,
Mereu calea mi-o aține,
Ca să nu mai știu de bine.

CINE E BĂTUT DE SOARTĂ

Cine e bătut de soartă,
Știe crucea cum se poartă,
Cu privirea spre cer, sus,
Îl tot strigă pe Iisus:
— O, Iisuse, Domnul meu,
De ce-mi este-așa de greu?
Doamne, scade-mi din durere,
Ca s-o țin, nu am putere.

CE-AI CU MINE, SUPĂRARE?

Supărare, supărare,
Ce-ai avea cu mine oare,
De mi-ai furat zâmbetul,
Mi-ai încălcat umbletul?
Ori în casă, ori afară
Te port ca pe o povară.
Și știu bine că nici mâine
Tot n-am a scăpa de tine.
Să te ardă numai focul,
Că tu mi-ai mâncat norocul;
Para să mi te destrame,
Că răpești tihna la mame.
Preface-te-ai, scârbă.-n scrum,
Ca să nu mai ieși în drum.
Te rog, Doamne, cu-ndurare,
Scapă-mă de supărare;
Dă-mi putere, dă-mi credință
Și la fapte dă-mi priință;
Dă-mi tihna și voioșia,
Să-ți slăvesc Împărăția.

DE AȘ FI O PĂSĂRICĂ

Inima-mi suspină,
Sufletul mă doare,

Că n-am zi senină
Și nici zi cu soare.
M-a lovit destinul,
Mi s-a dus norocul,
Tânără mă scutur
Ca și busuiocul.
Tristețea m-apasă
Și jalea mă curmă,
Durerea din casă
Mă mână din urmă.
De-aș fi păsărică,
Cuibul mi-aș dura
Pe o rămurică
Și n-aș mai ofta.

*NU ȘTIU, CUCE,
CE-AI GÂNDIT?*

Cucule, te-ai supărat
Și din spate mi-ai cântat.
De mi-ai fi cântat din față
Poate duceam altă viață.
Nu știu, cuce, ce-ai gândit
C-așa rău m-ai pedepsit?
Tu necazul care-l ai
Ai vrut mie să mi-l dai.
Ai lăsat puiuții tăi
S-aibă alți grijă de ei.
Ce-ai avea, cuce, cu mine,
De-mi cânti să nu știu de bine?
Cum ai vrut, așa-i cântat,
Ca să nu scap de oftat;
Așa mi-ai cântat mereu,
Ca să știu numai de greu.

PE CĂRAREA VIEȚII

Pe cărarea vieții mele
Primul pas când l-am făcut,
S-a schimbat totu-n durere,
Că norocul l-am pierdut.
Pentru mine nu răsare
Soarele strălucitor;
Peste creștet îmi plutește
Norul sortii, negru nor.

Soarta asta nemiloasă-i
Grea ca plumbul, grea ca sarea,
Peste mine mai apasă
Zbuciumul și întristarea.

TE-NTREB, INIMĂ

Te-ntreb, inimă, ce ai,
Că tot supărată stai.
Eu cu vorba te mângâi,
Tu tot mai tristă rămâi;
Eu cu vorba te alin,
Dar tu strângi numai venin;
Eu cu vorba te-ncălzesc,
Dar mai tare te-mpetresc.
Mie de tine mi-e milă.
De durerea mea ți-e silă.
Ce sunt eu vinovată
Că tot ești îndurerată?
Cu ce greșitu-ți-am oare,
De nu ai astâmpărare?
Inimă, mă chinuiesc
Cartea să ți-o deslușesc;
Și-oi citi cât voi citi,
Și tot n-oi mai isprăvi;
Și-oi citi cum m-oi pricepe,
Iar a mă durea-i începe...

JELUIRE

Greu îi traiul ce-l trăiesc,
N-am cui să mă jeluiesc. —
Jelui-m-aș și n-am cui,
Jelui-m-aș plopului.
Plopul e cu vârful-n nori
Și nu-i pasă de plânsori;
Frunzele i-s foșnitoare,
Nu știe de supărare.
Măinile să mi le frâng
Și răchitei să mă plâng? —
Răchita e despletită
Și rămâne neclintită.
Jelui-m-aș și n-am cui,
Jelui-m-aș crângului. —

Lui îi cântă turturele
Și nu duce nici o jele.
Doamne, cui să mă jelesc? —
Nămănu-i nu-i trebuiesc.
De străină, ce-s străină
Vântu-n urma mea suspină,
Iar lacrima unde-mi pică
Iarba foșneste și-nspică.

SALCIE BĂTRÂNĂ

O salcie bătrână
Pe malul unui lac
Cu vântul se îngână
Aproape de un veac.
Și când răsare luna,
Când stelele se-arată,
Când băntuie furtuna,
Ea-i tot însingurată.
Ce gânduri te apasă,
Ce tainic glas te-mbie,
De te apleci, stufoasă,
Spre apa vineție.
Răcoarea să te-mbete,
Când soarele-asfîțește,
Te-ai despletit, da-n plete
Amurgul se-ntetește.

*FÂNTÂNA
MIRACULOASĂ*

Fântâna miraculoasă,
Sufletului alinare,
Eu de sete când sunt arsă,
Sorb din stropi-ți de răcoare.
Și mă-nchin, fântână, ție
Ca la o icoană sfântă.
Apa-ți vie-mi dă tărie,
De-s de oboeală frântă,
Apa ta îmi dă vigoare,
Dacă inima mă doare.

ÎNMINUNĂRI ÎN CRÂNGUL SUFLETULUI

PRIMĂVARA

Iată, a venit grăbită
Pasărea neostenită, —
Rândunica cea spintară
Să ne-aducă veste iară
Că a sosit primăvara,
Să ne-mbrace-n verde țara.

VARA

Vântul clatină-ncet plopii,
Unduiește apa-n lac.
Ploaia-și cerne, de sus, stropii,
Albii nuferi se desfac.
Norii parcă-s niște turme
Pe cer, când se răzlețesc.
Cucu-și cântă al său nume,
Raze blânde îi zâmbesc.

PRESIMȚIRI DE TOAMNĂ

Ceața se destramă,
Codrii-s de aramă
Și vâslesc în zare
Păsări călătoare.
Iarba nu înspică,
Frunza pică, pică,
Le sărută-acuma
Negura și bruma.
Apa clipocește,
La mal se-ncrețește.
Dinspre miază-noapte
Vântul bate, bate...

TOAMNA

— Toamnă, tu de unde vii?
— Vin de la cules de vii.
— Și-ncotro, toamnă, — o apuci?
— Înspre scuturat de nuci.

— Toamnă, întruna tu
muncești:
Spune-mi, când te odihnești?

SFÂRȘIT DE TOAMNĂ

Sub negura toamnei
Arbori singurei,
Dezbrăcați de haine
Șoptesc între ei:
— Vine iarna, vine,
Vântul s-a-ndârjit
Și-o să ne dezbine,
Și ne-a cumpeni.
Păsări zgribulite
Stau pe-un fag bărbos,
Ar zbură zorite,
Dar vântu-i tăios.
Frunza jos se-așterne,
Ele zic cu-alean:
— Norii de s-or cerne,
Va cădea noian.

ZI DE IARNĂ

S-a trezit de pe coclauri
Vântul, și-a pocnit din bice,
Ca să scuture, în valuri,
Arborii de albe spice.
Și-aleargă și se tot smulge
Înspre puhava zăpadă,
S-o ridice, s-o alunge
Toată la noi în ograda.
Pân'la streșină e creasta
De omăt și tot mai crește.
Ce o fi în ziua asta
Că întruna viscolește?
Tot mai mare-i cel urcuz
Ce-are cușmă de noian.
Nu-i vreme de săniuș
Cât îi spulber pe maidan.

MAMEI

I.

Mamă, m-ai adus pe lume,
Mi-ai dat zile, mi-ai dat nume
Și mi-ai dat blândă povață,
Cum să mă comport în viață.
Mamă, galsul ți-i duios,
Chipul tău e luminos.
Mamă, dulce-i vorba ta,
De-am greșit, mă vei ierta.

II.

Mamă, ești una pe lume,
Mai scumpă ființă n-am.
Mi-ai dat graiul ce n-apune,
Mi-ai dat dragostea de neam.
M-ai legănat în pruncie
Și în rouă m-ai scăldat,
Ca să cresc om de-omenie
Și cu sufletul curat.
Sufletul îți este-o carte
Deschisă spre adevăr
Și necazul când mă bate,
Sfatul tău mereu îl cer.

III.

Iarna-n plete ți-a căzut,
Da-n priviri ai soare.

Chipul nu-ți este durut,
Mamă-născătoare.
Când urci scara în pridvor,
Eu îți număr pașii,
Că pășești ușor, ușor,
Ca și copilașii.
Gânduri dacă mă apasă,
Zâmbetu-ți dispăre,
Nu-mi găsec locul în casă,
Mamă iertătoare.

DE ZIUA MAMEI

Azi e ziua mamei mele,
Stele n-am să-i dăruiesc.
O voi săruta pe frunte
Și i-oi spune c-o iubesc.
I-oi promite că în viață,
Tot cu sufletul curat,
Voi urma a ei povață,
Voi trăi cum m-a-nvățat.
Mamă, tu mi-ai fost păvaza,
Mamă, tu m-ai legănat.
Astăzi îți dăruiesc raza
Sufletului neântinat.
Și-i mai dăruiesc măicuței
Floare-aleasă din pruncie, —
Busuioc în trei crenguțe
Cu miros de veșnicie.

ÎN POIANA CEA CU SOARE

ARICIUL

— Spune-mi, măi arici țepos,
De ce mergi așa ghebos?
— Fiindcă acele mi-s grele
Și ni pot scăpa de ele.
Eu întruna cos și cos,
Dar nici unul nu s-a ros.

ARICIUL MIOP

Tot bătând cărările,
I-au slăbit vederile.
Ar mai coase el ceva,
Ața-n ac dacă-ar intra.
Se stăruie, dar nu vede
Și timpul degeaba-l pierde.

BROSCUȚA SOLISTĂ

Astăzi e concert pe lac,
Solistă-i broscuța Oac.
Broaștele-n rochii de bal
O ascultă lângă mal,
Iar oacheșul de brotac
Îi aduce flori de mac.

COCOȘUL

Sus, pe șopron, a zburat:
— Cu-cu-ri-guuu! a strigat.
Cloșca îl privea de jos:
— Cântă, dă-i lăudăros!
I-a zis puișorul Piu:
Ca tăticul vreau să fiu!

CONCERTUL

În poiana cea cu soare
S-au strâns oaspeți de onoare.

Ciocârlii și bravi sticleți,
Că-s de seamă cântăreți,
Precum și-o privighetoare,
Să ne-ntreacă la cântare
Toată ziua, până seara
Că a sosit primăvara.

CURCANUL

Penele și-a înfioat
Parcă-ar fi un birocrat.
Pieptu-și umflă și strănută,
Importantă își dă multă.
Dacă îl râd găinile:
— Ce, te-a umplut binele?

DUMITRAȘ

La școală când a plecat;
Costumaș nou-a-mbrăcat.
Acasă când a venit,
Mămica l-a probozit:
— Dumitraș, măi Dumitrel,
Ai pierdut un năsturel.
Răspunde cu-ndrăzneală:
— Este. A rămas la școală.

FULGUL DE NEA

Din nouri au prins ca să cadă
Fulgi de nea, fulgi de zăpadă.
Eu mânuța mi-am întins
Și un fulguleț am prins.
Eu nimic nu i-am făcut,
El în palmă-a dispărut.
A rămas în palma mea
Doar o lacrimă de nea.

FULGUȚUL

— Măi fulguț, măi fulguț,
Vino-n casă la călduț;
Vino, nu te rușina,
Că afară-i degera.
— Măi copile, eu m-aș duce,
Până-n casă n-oi ajunge,
Dacă-ncerc să mă-ncălzesc,
Chiar pe dată mă topesc.

GREIERAȘUL

Greierașul Cri-cri-cri
Dăunăzi se-mbolnăvi:
A gustat din înghețată
Și-a pierdut glasul pe dată.
Eh, amghina, bat-o vina,
Ea era toată pricina!
Furnica-i ducea la gură
Leacuri câte-o picătură.
Și mult timp i-a trebuit
Până ce s-a lecuît:
A prins iarăși ca să cânte,
Pe noi ca să ne încante.

HOTUL DE MOTAN

Când stăpâna nu-i acasă,
Hotul hop! sare pe masă,
Își bagă mustața-n oală,
Apoi cu laba se spală.
Dar ușa când se deschide,
El înspre cuptor o-ntinde.
Mânioasă-i gospodina:
— Tu de ce-ai păpat smântâna?!
— N-am păpat nici lăptișorul...
Vezi? Am lins numai ulciorul.

IEDUȚUL

Un ieduț sprintenel,
La glumaz cu clopoțel,
Țopăie țop! țop! din zori
Prin poiana cea cu flori.
Clopoțelul zângănește,
Vietățile trezește.
Iepurașii, speriați,
Fug parcă sunt deochiați;
Iar aricii,
Pogonicii,
Se fac gheme, ghemultoace
Și se dau dura pe ace;
Iată-o buburuză,
Ruză,
Cum se-ascunde sub o frunză;
Gândăcelul,
Voinicelul,
Ascuns sub un bob de rouă
Și-a udat mantaua nouă.
Clopoțelul sună, sună:
Ce să fie? Nu-i a bună!
Iată, din copac coboară
Sprintenă vevericoară
Și strigă către jivine:
— Nu fugiți, un ieduț vine, —
Un ieduț cam brudior,
Cu clopot la grumăjor!

IEPURAȘUL ÎNDRĂZNEȚ

Iepurașul îndrăzneț
Strângea mere-n coșuleț.
Mai că seama nu și-a dat,
Când un câine l-a lătrat.
Și s-a pus pe fugă,
Ca să nu-l ajungă.

IONICĂ

Ionică cel spintar
Se laudă că-i școlar,
Dar din bancă pe fetițe
Le scutură de cosițe.
Nici la tablă nu-i atent:
Va fi oare eminent?

*ÎN DUMBRAVA
MINUNATĂ*

În dumbrava minunată,
Soarele când se arată,
Vietățile mai mici, —
Păsărele și arici, —
Toate ies să se-ncălzească,
Soarelui să-i mulțumească,
Că raza-i mângâietoare
Bucură orice suflare.

LA MIJLOC DE IARNĂ

Câmpu-i alb cât vezi cu ochii,
Crivățul e ca un bici,
Sub pas scârțâie omătul,
Nu se-arată nici un pic.
Deal și vale, și toloacă
Îmbrăcate-s în alb puf,
Vântul, aiuritul, joacă
Fulguleții prin văzduh.

LA PLIMBARE

Într-o zi caldă, cu soare,
Iese Radu la plimbare.
Ar zbughi-o înspre râu,
Dar cărarea e prin grâu.
Dară Radu cel poznaș
Iată că e călăraș.

Calu-i varga de alun,
Ținuta — ca de dragun.
Radu calul și-l gonește,
Numai grăul vălurește.

LENUȚA

Pisica iese din sură
Cu un șoricel în gură.
Lenuța cea mititică
Aleargă după pisică.
Ocolind toată ograda,
Pisica fuge cu prada.
Iarba-i mare, Lena-i mică,
Se împiedică și pică.
Pisica gardu-a sărit,
Ea năsucul și-a lovit.

MĂMĂLIGA ȘI COLACUL

Astă vară, într-o seară,
Mămăliga de la țară
S-a întâlnit față-n față
Cu colacul de la piață.
Zice ea către colac:
— Rumen ești și toți te plac...
Iar el, frământat pe lapte,
Strigă: — Dă-te la o parte!
Eu cu tine nu vorbesc,
Căci doar la oraș trăiesc!
Ești de azi ori ești de ieri,
Parcă zaci de gălbînări!

MELCUL

Pe melc jalea l-a ajuns
Și s-a întărtat la plâns.
— Aoleu, căldura-i mare,
Mi-i căsuța grea-n spinare.
M-aș porni și eu la drum,

Nu mă pot mișca acum.
Aș lăsa casa-n cărare:
Dar cum să ies din ea oare?

MELCUL ȘI CĂȚELUL

Cum mergea melcul agale,
Cățelușu-i iese-n cale:
— Melcule, unde te duci
Pe cărare când apuci?
— Eu îmi caut frații mei,
Să mă întâlnesc cu ei;
Din ceasul când m-am născut,
Eu frații nu mi-am văzut.

MELCUL CĂLĂTOR

Oare pentru-a câta oară
Melcu-și duce-a sa povară?
Oare el s-a întrebat
Cât căsuța și-a purtat
Tâș, târâș tot pe pământ
Și pe soare, și pe vânt?

MOARA CU NOROC

De cu zori și până seara
Macină întruna moara:
Roate morii se-nvârtește,
Lumea-ncolo năvălește
Cu grâu, orz și cu secară,
Că așa e doar la moară.
Doi arici,
În ciupici,
Au venit și ei aici,
Că au mult de măcinat
Și grăunțe, și păsat.
Un gânsac,
Cam posac,
A adus boabele-n sac;
Doi cocoși,

În galoși,
Toarnă boabele în coș;
Veverița,
Cumătrița,
O face pe morărița;
Mâțișoara cea spintară
Face ordine în moară,
Iar moțata de găină
Le-mparte la toți făină.

MOTĂNELUL

Un ghemuț de motenel
Sfăraie pe scăunel.
— Motănele, la o parte!
Iar el toarce mai departe.
Motanul rușine n-are, —
Toarce. Eu stau în picioare.

MOTANUL MITROFAN

Avem și noi un motan
Și îl cheamă Mitrofan.
Blănița i-i albă toată,
Parcă-i motănel de vată.
Dar motanul Mitrofan
Se dă jos de pe divan, —
În cărbuni se tolănește
Și blănița-și innegrește.
Mitrofan își pune mască,
Șoarecii să nu-l cunoscă.

NICUȘOR ȘCOLARUL

Nicușor, bravul școlar,
Astăzi n-are abecedar.
Cată-n stânga, cată-n dreapta,
Nu-i abecadarul, gata!
Parcă-acuma l-a văzut:
Unde, naiba-a dispărut?
Nicușor se dumerește

Și-n geantă nu scotocește:
— Abecedarul pesemne
S-o fi trezit mai devreme
Și și-a făcut socoteală
C-ar întârzia la școală,
De n-ar porni singurel
Pân' la primul clopoțel.

PISICA CEA HOAȚĂ

Hoța, hoța de pisică
Să cadă nu-i este frică.
Iat-o-n pom, pe o crenguță,
Urmărind o vrăbiuță.
Vrăbiuța și ea-i hoată,
I-a zbughit-o chiar din față.
Și pisica a rămas,
Mieunând fără de glas.

PISOIUL

Pisoiul lingușitor
Dă târcoale la ulcior.
De se-nfruptă binișor,
Sforăiește pe cuptor.
La șoareci de s-ar repede,
Gustul la smântână-ar pierde.

PIȚIGOIUL

Coic-coic-cioc! Un pițigoi
A bătut în geam la noi:
— Măi copile, dă-mi de vrei
Crupe sau boabe de mie,
Că-s flămând și înghețat,
N-am putere de zburat;
Vreau un pic să mă-ntăresc,
Primăvara s-o vestesc.

PUIȘORUL

Puișorul pentru masă
Și-a găsit hrană gustoasă.
El tot ține râma-n cioc,
Să mesească n-are loc.
Iată c-ai lui frățiori,
Cei mici și cei mărișori,
După el au alergat,
Râma din cioc i-au luat.
Așa i-a fost lui norocul,
De pământ să-și șteargă ciocul.

RĂȚOIUL

Un rățoi cu pene sure
S-a rătăcit în pădure.
Căutând drum-napoi.
S-a întâlnit c-un vulpoi.
Și vulpoiul-a zis: — Măi Mac,
Eu te pap, n-am ce să-ți fac.

RĂȚOIUL GRIJULIU

Un rățoi cu coada creată
S-a trezit de dimineață
Și-a ieșit în drumul mare
Ca să-și caute mâncare.
De când s-a privatizat,
Grâul i s-a terminat,
Pensioara n-a primit
Și nu-i ușor de trăit.

RĂȚUȘCA ȘI RACUL

O rățușcă Mac-mac-mac
Îl întreabă pe un rac:
— Domnule, de ce-ai roșit,
Că te-ai dus ori c-ai venit?
Racul sare la bucluc:
— Ce-ai cu mine că mă duc?!

De mă duc sau dacă vin,
Calea ție nu-ți ațin!
— Calea mie nu-mi ații:
Nu-nțeleg, te duci ori vîii?

RÂNDUNELELE

Pe-o sârmă s-au înșirat
Și-au pornit un mare sfat,
C-a venit vremea de-acum
Să pornească iar la drum...
S-au vorbit și se respiră,
Stă soarele și se miră,
Cum un stol atât de mare
Își înfige unghiu-n zare.

RÂNDUNICA A SOSIT

Rândunica a sosit,
În șopron a poposit,
Cuibușor să-și construiască,
Puișorii să și-i crească.

SFATUL

Cloșca puii-și sfătuia
Să tot stea pe lângă ea:
— Dacă nu veți asculta,
Eu nu voi putea scăpa
De pisicuța cea hoată
Ori de uliul ce vă-nhață.

SUPĂRĂCIOSUL

Azorică-i supărat
Că stăpânul l-a legat
Și că i-a grăit astfel:
— Stai în budă frumușel!
Dacă slobod ai umblat,
Prin cuibare ce-ai cătat? —
Ouale mi le-ai păpat,
Cojile mi le-ai lăsat.

ȘORICELUL

Un botos de șoricel
Cât un bumb de mititel,
Căutând să-și umple gușa,
A ros ușa la mătușa.
Iar motanul Mitrofan
S-a răstit la el avan:
— Șoricel fără de minte,
Ai crezut că nu te-oi prinde?!
Spune, acuma ți-i mai bine,
Când am pus laba pe tine?!

TĂRĂBOIUL

Astăzi în curte la noi
S-a iscat un trăboi.
O rață și un rățoi
Se certau c-un vrăbioi,
Căci tare de dimineață
Vrăbioiul cel zburlit
Nu s-a mai sfiit de rață,
Din păsat a ciugulit.

URSUL ȘI VULPEA

Zice ursul: — Mor-mor-mor,
Vulpe, de te prind, te-omor!
Tu umbli cu păcălîțul,
Las' că eu ți-oi frânge gâtul!
Vulpea râde, nu se lasă:
— Prinde-mă, pădurea-i deasă.
Te-oi pofti în vizuină,
Te-oi ospăta c-o găină.

URSULICĂ

Are mutră cam posacă
Ursulică Rotofei:
— Este aice vreo prisacă,
Este miere în știubei?

— Este multă, este multă,
Însă gustul n-o să-i cerci...
Sar albinile la luptă,
Scoțând acele din teci.

ZARVA

În pădure, la-adunare,
Au jivinile-o-ntrebare:

Cum pe nenea urs să-l facă
Mare șef peste-o prisacă...
Ajuns șef peste prisacă,
Prinde ordine să facă.
Supărat e, mormăiește,
Prin știubeie scotocește.
După ce gustă din miere,
Nu mai poate de plăcere.